

b) przepisy prawa krajowego, o których mowa, w celu ochrony i bezpieczeństwa zatrzymanych danych, ustanawiają wymogi techniczne i warunki, niemniej rzezone warunki i wymogi nie zostały zharmonizowane na szczeblu Unii?

17) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na przynajmniej jedno z powyższych pytań, czy sąd krajowy musi, zgodnie z prawem Unii, odstąpić od stosowania aktu krajowego, którym dokonano transpozycji dyrektywy 2006/24, której nieważność została stwierdzona przez Trybunał Sprawiedliwości, jako pozostającego w sprzeczności z ustanowieniem i funkcjonowaniem rynku wewnętrznego, i, w konsekwencji, nie uwzględniać zatrzymanych danych, do których udzielony został dostęp na podstawie dyrektywy 2006/24 lub ustawodawstwa krajowego przyjętego na podstawie art. 15 ust. 1 dyrektywy 2002/58?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniająca dyrektywę 2002/58/W (Dz.U. 2006 L 105, s. 54).

⁽²⁾ EU:C:2014:238.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht
Innsbruck (Austria) w dniu 7 września 2016 r. – Georg Stollwitzer/ÖBB Personenverkehr AG**

(Sprawa C-482/16)

(2016/C 428/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Innsbruck

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Georg Stollwitzer

Strona pozwana: ÖBB Personenverkehr AG

Pytania prejudycjalne

1) Czy obowiązujące aktualnie prawo Unii, w szczególności wynikająca z niego ogólną zasadę równego traktowania, ogólną zasadę zakazu dyskryminacji ze względu na wiek w rozumieniu art. 6 ust. 3 TUE i art. 21 karty praw podstawowych, określony w art. 45 TFUE zakaz dyskryminacji dotyczący swobody przepływu pracowników i dyrektywę 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy ⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono uregulowaniu krajowemu, takiemu jak w postępowaniu głównym, które w przypadku niewielkiej części pracowników ÖBB, dyskryminowanych na skutek wcześniejszego uregulowania, uwzględnia wprawdzie w celu wyeliminowania stwierdzonej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku Gotthard Starjakob ⁽²⁾ dyskryminacji ze względu na wiek (a mianowicie nieuwzględnienia w przypadku pracowników ÖBB [austriackich kolei federalnych] okresów zatrudnienia przed ukończeniem 18 roku życia) okresy zatrudnienia przed ukończeniem 18 roku życia (niemniej formalnie wyłącznie okresy odbyte w ÖBB i porównywalnych publicznych przedsiębiorstwach zarządzających infrastrukturą kolejową lub przedsiębiorstwach kolejowych w ramach UE, EOG i krajów, które zawarły z UE porozumienia o stowarzyszeniu lub współpracy), jednak w przypadku większości dyskryminowanych uprzednio pracowników ÖBB nie uwzględnia wszystkich innych okresów zatrudnienia przed ukończeniem 18 roku życia, w szczególności również takich, które pozwalają tym pracownikom ÖBB lepiej wykonywać ich pracę, jak np. okresów zatrudnienia w prywatnych lub innych publicznych przedsiębiorstwach transportowych lub przedsiębiorstwach zarządzających infrastrukturą, które prowadzą produkcję, sprzedaż lub konserwację wykorzystywanej przez pracodawcę infrastruktury (tabor kolejowy, budowa linii kolejowych, produkcja przewodów, instalacje elektryczne i elektroniczne, nastawnie, budowa dworców kolejowych itp.) lub w porównywalnych z nimi przedsiębiorstwach, a tym samym faktycznie i definitywnie ustanawia odmienne traktowanie ze względu na wiek względem zdecydowanej większości pracowników ÖBB, których dotyczy uregulowanie uznane za dyskryminujące ze względu na wiek?

- 2) Czy zachowanie państwa członkowskiego, będącego w stu procentach właścicielem przedsiębiorstwa transportu kolejowego i faktycznie pracodawcą zatrudnionych w tym przedsiębiorstwie pracowników, wypełnia ustalone w orzecznictwie Trybunału przesłanki odpowiedzialności państwa członkowskiego na podstawie prawa Unii, w szczególności przesłankę wystarczająco istotnego naruszenia prawa Unii, przykładowo naruszenia art. 2 ust. 1 w związku z art. 1 dyrektywy 2000/78/WE, których wykładni dokonywano w wielu orzeczeniach Trybunału (David Hütter⁽³⁾, Siegfried Pohl⁽⁴⁾, Gotthard Starjakob), jeżeli ze względów czysto fiskalnych poprzez działające z mocą wsteczną nowelizacje ustaw w latach 2011 i 2015 próbuje ono wyeliminować wynikające z prawa Unii roszczenia tych pracowników o wyrównanie wynagrodzeń z powodu dyskryminacji między innymi ze względu na wiek, stwierdzonej przez Trybunał w wielu orzeczeniach (David Hütter, Siegfried Pohl, Gotthard Starjakob), a także uznanej w wielu orzeczeniach sądów krajowych, między innymi także Oberster Gerichtshof (sądu najwyższego, Austria) (nr sprawy 8 ObA 11/15y)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2000, L 303, s. 16.

⁽²⁾ Wyrok C-417/13, ECLI:EU:C:2015:38.

⁽³⁾ Wyrok C-88/08, ECLI:EU:C:2009:381

⁽⁴⁾ Wyrok C-429/12, ECLI:EU:C:2014:12.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Taranto (Włochy) w dniu 8 września 2016 r. – postępowanie karne przeciwko Antonio Semeraro

(Sprawa C-484/16)

(2016/C 428/12)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Giudice di pace di Taranto

Strony w postępowaniu głównym

Antonio Semeraro

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywa 2012/29/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiW⁽¹⁾, transponowana we Włoszech dekretem ustawodawczym nr 212 z dnia 15 grudnia 2015 r. (GURI, wydanie ogólne nr 3 z dnia 5 stycznia 2016 r.), a w szczególności jej motywy 9, 66 i 67, a także jej art. 2 ust. 1 lit. a) w związku z art. 83 TFUE i art. 2 i 3 konstytucji włoskiej oraz art. 49, 51, 53 i 54 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, sprzeciwia się uchyleniu przestępstwa, przewidzianego w art. 594 kodeksu karnego, które wprowadzono na mocy art. [1] i nast. dekretu ustawodawczego nr 7 z dnia 15 stycznia 2016 r.?

⁽¹⁾ Dz.U. L 315, s. 57.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 28 czerwca 2016 r. w sprawie T-216/13, Telefónica/Komisja, wniesione w dniu 11 września 2016 r. przez Telefónica S.A.

(Sprawa C-487/16 P)

(2016/C 428/13)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnosząca odwołanie: Telefónica S.A. (przedstawiciele: adwokaci J. Folguera Crespo i P. Vidal Martínez)